

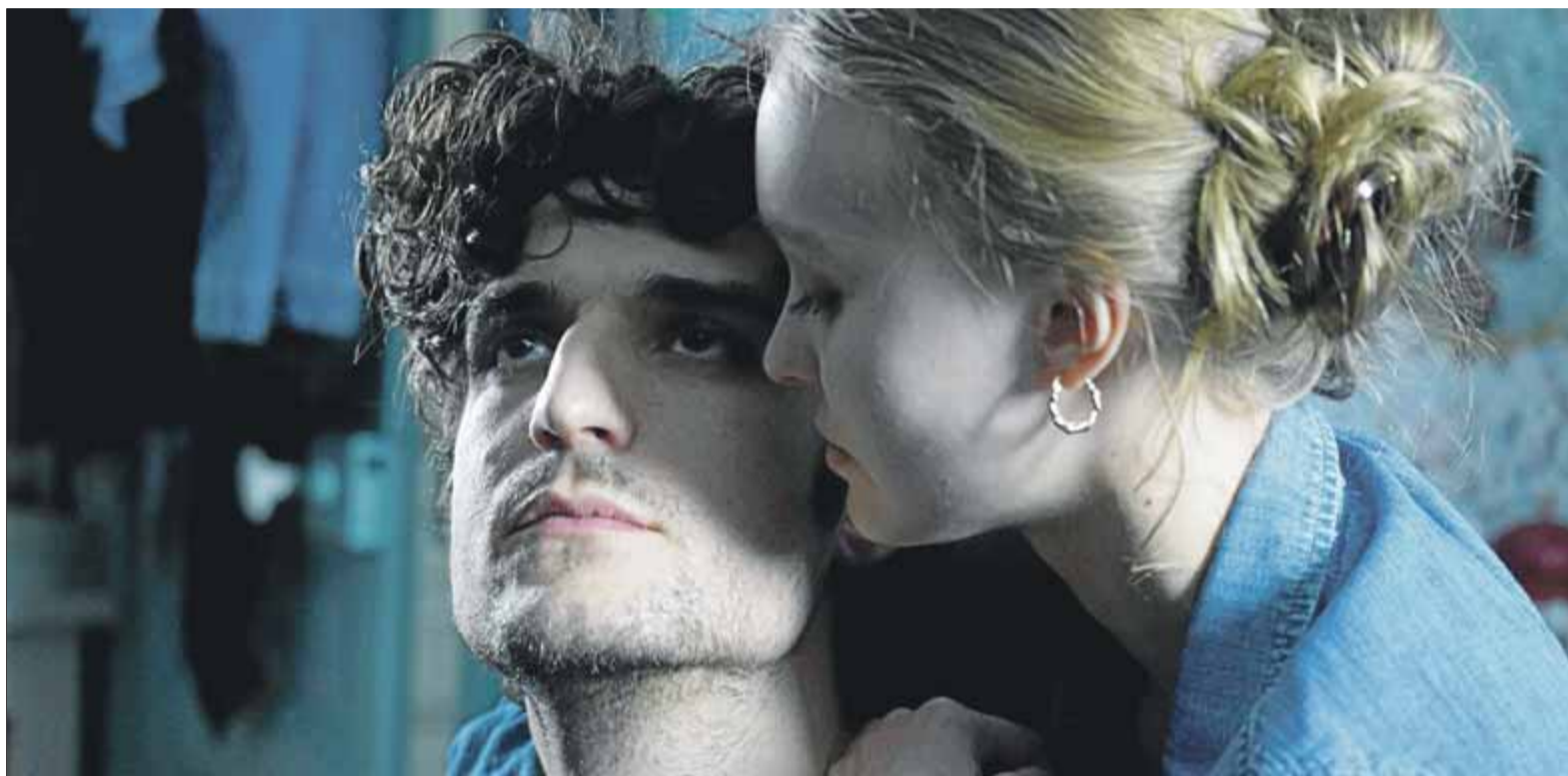
Avui s'inaugura el festival de cinema d'autor, que portarà 114 films als Aribau i a altres sales de Barcelona i després anirà a catorze poblacions catalanes més

EL D'A es fa més gran

Bernat Salvà
BARCELONA

El director i actor francès Louis Garrel serà avui a la inauguració del D'A Film Festival Barcelona amb la seva pel·lícula *Un hombre fiel*, que es projecta a la sala gran dels cinemes Aribau. Serà el punt de partida de nou intenses jornades, amb 114 pel·lícules, que posaran els focus en els autors. Entre els cineastes que estrenen pel·lícula hi haurà els catalans Carlos Marqués-Marcet, que clausura el festival el 5 de maig amb *Els dies que vindran*, i Lluís Miñarro, amb *Love me not*; la cineasta i actriu francoitaliana Valeria Bruni Tedeschi; el francès Jacques Audiard, el coreà Hong Sang-soo (amb dos films), els britànics Ben Wheatley i Peter Strickland, el mexicà Carlos Reygadas...

Carlos R. Ríos, director i programador del D'A Film Festival Barcelona, destaca "els nou anys de creixement constant". "Hem crescut en tots els aspectes: en sales, films, directors, públic..." I hi posa algunes xifres: "Els dos darrers anys hem crescut del 45% en públic, i el 2018 vam superar els 20.000 espectadors. En títols, hem passat de 65 films el 2011 als 114 d'enguany." Carlos F. Ríos descriu el D'A com "un festival internacional,

Louis Garrel, que avui és al Festival D'A, i Lily-Rose Depp en una escena d'*Un hombre fiel*, premiat pel seu guió al Festival de Sant Sebastià ■ WHY NOT PROD.

"Són nou anys de creixement constant, hem crescut en tots els aspectes: en sales, films..."

de la ciutat, que porta el millor cinema contemporani d'arreu del món". Remarca: "El nostre és l'únic festival de Catalunya que no està especialitzat; els altres festivals ho estan en una temàtica, geogràfica o pel que fa al gènere."

Durant onze dies de festival es podran veure 114 films, dels quals 86 són llargmetratges i 28 són curts. "El pes principal del festival, la mirada més profunda que tenim, són els llargmetratges de fic-

ció", destaca Carlos F. Ríos, tot i que també programen documentals, documentals híbrids i curts.

Gira del D'A

En total, es faran 160 sessions a Barcelona i quatre dels títols programats es podran veure després en 14 poblacions catalanes (a Figueres i Lloret de Mar, entre d'altres) i 13 de la resta de l'Estat. Enguany hi ha una novetat important: l'Aribau Club, seu principal del festival, va tancar, i es traslladen als

cinemes Aribau. La inauguració d'avui és a la sala 5, amb capacitat per a 1.200 espectadors, i també s'utilitzaran les altres quatre sales dels Aribau, l'auditori del CCCB, la Filmoteca, Zumzeig i la Fundació SGAE.

La programació d'enguany torna a apostar pels nous talents, amb 25 òperes primes, i per les directors, que hi porten 35 films. També destaquen les 20 estrenes estatals del festival, la presència de 45 directors que presentaran

film i la programació de 20 produccions catalanes i 26 de la resta de l'Estat. La retrospectiva estarà dedicada al cineasta francès Christophe Honoré.

El D'A manté les seccions habituals: *Directors*, amb cineastes de llarg recorregut; *Talents*, amb primeres i segones obres, que és competitiva (el premi *Talents* puja a 10.000 euros), *Talents* fora de competició i *Un impuls col·lectiu*, amb joves talents catalans i espanyols, entre d'altres. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

La paradoxal seducció de Judes

Judes traït

Autor i director: Gerard Bidegain
17 d'abril (fins al 28) a l'Escenari Joan Brossa-sala Palau i Fabre.

Gerard Bidegain troba un recurs per fer més complex el personatge bíblic de Judes. El fa més humà perquè el fa contradictori i, des

d'aquesta feblesa, el converteix en un personatge que interessa en l'escena.

Bidegain signa el que es podria considerar un evangeli apòcrif. Judes apareix sempre com el traïdor. Si Judes, com diu la Bíblia, acorda amb els romans que entregará Jesús, és perquè creu que és una acció imprescindible per

aconseguir que el Regne del Cel baixi a la Terra. Sense Judes, certament, no existiria cristianisme, perquè Jesús no hauria mort a la creu.

La vida escenificada de Jesús queda revelada per dos passatges molt clau: el naixement (*Pastorets* de Folch i Torres, com a punta de llança) i la seva mort (la

Passió). Si molts s'han atrevit a versionar els passatges del naixement de Jesús, hi ha molt poques ocasions que s'hagi construït una versió diferent de la dels versicles bíblics, en un muntatge professional. En aquest sentit, aquest treball de fi de carrera a l'Institut del Teatre aporta un plus a la poca tradició

del teatre amb personatges bíblics, quan és més habitual versionar mites grecs.

Un cop es disposa d'un conflicte teatral arriba el difícil moment de posar-lo en escena. Sembla evident que un monòleg és el millor dels formats perquè la peça raona sobre la soledat i incomprensió que pa-

teix Judes. Però voler representar la desesperació és molt perillós perquè porta a fer un personatge molt sentit, que crida i s'empipa. L'entrega de l'actor, compromesa, difícil que el públic connecti, que es commogui. I, interpretat així, aquella seducció reveladora de Judes s'estova. ■